

---

2. S. i Fasten 1930

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

2. S. i Fasten 1930	4
2. s. i Fasten	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

2. S. i Fasten 1930

2. s. i Fasten

Prædikedag 2. s. i Fasten

Prædikedato 16. marts 1930

Prædiketekst Markus 9,17-29

Prædiken ID P160330-01

Kilde KMF-nr. 26.14.01 (24)

2. S. i. F.

404 - 173 - 529

284 424

Markus-evangeliets 9 Kap. (jeg læser fra v 1 til v. 32) handler jo om dette: I i Højhed som i Fald, du fulgte tro dit Kald. Og Texten til i Dag handler om II 1) en, der trængte til at hjælpes, 2) nogle, der ikke kunde hjælpe og 3) Han, der kunde.

Ja, det var Højhed og saa "at komme ned paa Jorden igen". Vi tænker uvilkaarligt paa hans første Komme, ved Juletid. Da steg han ogsaa ned fra himmelsk Magt og Herlighed til Krybberum og Armod; men der var dog Engle, der sang om ham, en Mor, der holdt om ham, og selv var han et lille ubevidst Barn, der endnu ikke ret forstod Elendigheden om sig. Nu var han "voxet" og var sig Elendigheden fuldt bevidst. Saa blev han løftet op fra det altsammen, blev straalende lys som Solen, Fortidens Mægtige samledes om ham, kære Venner og Disciple stod ved hans Side, og selve Almagts Røst lød over ham og

sagde god for hans Gerning og for ham selv. — Og et Øjeblik derefter staar han i en anden, en ramsaltet Virkelighed: Tvist og Kiv, hæsleg Sygdom og Elendighed, Mangel paa Alvor hos Venner, hans kære, Disciplene, *Mangel paa Tro*, som den store Slægtssammenhæng, der er Kilden til al dyb Elendighed. Og her ser vi nu X's Forvisning tydeligst levendegjort for os, hans Forvisning om, at for den, der tror, er alle Ting mulige — men at det dog kommer an paa, hvordan man tror — hvad denne Tro er bygget paa, hvordan den er bygget op — at det er ikke den Tro, der falder ned i Hovedet paa En ved en eller anden mærkelig Oplevelse, Omvendelse ell. Gennembrudd eller andet gaadefuldt, men at det er en Tro, der bygges paa andet og mere end Følelse og Ophidselse, den, der bygges paa Vilje, streng Selvtugt, Alvor; Bøn og Faste. Ja; thi naar Bøn og Faste her er sat sammen, saa er det jo klart, at X har ment, at ogsaa det at bede er et Arbejde. Der er nogen, der siger, vi skal kun gaa i Kirke, naar vi har Lyst, kun bede, naar vi har Lyst; og det er rent galt. Bøn er Medicin mod mangel og Sygdom i os, og Medicin er sjælden velsmagende, ja, Bønnen er ogsaa mere end det, men det er den ogsaa. Og er det sandt, at vort naturlige Menn. er ondt, kan man egentlig ikke vente, at det at bede er saa fornøjeligt — af sig selv er Fanden ræd for Kors, vil det onde ej Gud nær. Nej, skulde vi vente "til vi fik Lyst", da blev det mangengang et hensygnende Kristenliv, vi førte, og det kan da ogsaa enhver forstaa, at saa meget kan vi ikke opbygge paa saa ustabil og skiftende og tilfældig en Grundvold som — Lyst. Er Troen Alvor for os, da kæmper vi for at bevare den, styrke den, bygge den op — Bøn og Faste — Faste det er jo netop at give Afkald paa det, der er vor Lyst. Saa nærmer vi os X's Tro, saa at vi med hans Kraft kan magte de Aander, de Opgaver, andre maa lade ligge, og vi velsignes til i nogen Maade som han i Højhed sam i Fald at følge tro vort Kald.